

Sygn. akt II CSK 701/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku E.R.

przy uczestnictwie „E...” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w P.

o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 24 lutego 2017 r., sygn. akt VI Ca [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w Z. oddalił apelację wnioskodawczynie E.R. od postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 2 listopada 2016 r., mocą którego oddalony został wniosek o ustanowienie na rzecz uczestniczki postępowania „E...” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. służebności przesyłu. Oddalenie wniosku nastąpiło na skutek trafnego podniesienia przez uczestniczkę zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. W wyniku rozpoznania apelacji wnioskodawczynie Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe poczynione ustalenia faktyczne w sprawie oraz oceny prawne, w tym także dotyczące spełnienia przez uczestniczkę i jej poprzedników prawnych przesłanek zasiedzenia, czego rezultatem było oddalenie apelacji i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 172 § 1 w związku z art. 292 zdanie drugie i art. 176 § 1 k.c., a także naruszenie art. 348 k.c. przez błędną wykładnię; art. 172 § 1 w związku z art. 292 zdanie drugie k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 k.p.c. przez dowolną ocenę materiału dowodowego. Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawczynie powołała się na oczywistą zasadność skargi, odnosząc ją do braku wykazania następstwa przeniesienia służebności w zakresie służebności przesyłu przez Skarb Państwa na poprzednika prawnego uczestnika postępowania oraz na występowanie złej wiary uczestnika. Chcąc to wykazać wskazała na brak prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji, przyjmując za podstawę zarzutów art. 233 k.p.c.

Wprawdzie skarżąca nie dowodzi bliżej, co oznacza w jej przekonaniu oczywista zasadność skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego, ale ze znanego, publikowanego i powszechnie przyjmowanego rozumienia tej przesłanki (art. 398 § 1 pkt 4 k.p.c.) na tle dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego jest widoczne, że w uzasadnieniu wniosku nie zostało to zupełnie wykazane. Pomijając, że odwoływanie się do art. 233 k.p.c. jest z zasady nieskuteczne ze względu na ograniczenia ustawowe wynikające z art. 398³ § 3 i z art. 398¹³ § 2 k.p.c., to i tak nie zostało przedstawione stanowisko skarżącej, jak w jej ocenie, na tle ustaleń faktycznych w sprawie miałoby się inaczej niż przez następstwo prawne dowodzić następstwa posiadania służebności przez uczestnika. W okolicznościach sprawy było to sprzężone, gdyż nie można pominąć, że linia przesyłowa była przez cały wymagany do zasiedzenia służebności okres eksploatowana. Przytoczone więc słusznie przez skarżącą orzecznictwo Sądu Najwyższego tylko mogło ocenę prawną przyjętą w zaskarżonym postanowieniu potwierdzić (zob. też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, OSNC 2010, nr 1, poz. 15; z dnia 28 stycznia 2015 r., II CSK 75/14 i z dnia 15 października 2015 r., II CSK 853/14).

Podobnie nieskuteczna była argumentacja oczywistej zasadności skargi przez kwestionowanie dobrej wiary poprzednika prawnego uczestnika, biorąc pod uwagę moment objęcia nieruchomości w posiadanie i posadowienie na niej urządzeń przesyłowych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., II CSK 659/13; z dnia 7 maja 2014 r., II CSK 472/13). Jednakże z okoliczności sprawy wynika, że nawet gdyby przyjąć złą wiarę posiadacza służebności, to nie zmieniłoby to merytorycznej strony zaskarżonego postanowienia przesuwając czas zasiedzenia na 2013 r. (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2016 r., II CSK 165/16).

Mając więc na uwadze brak spełnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

a.1.